

ὅτι ἐκράτει σφιγκτὰ τὸ ρινόμακτρον τῆς ἐν ἐλλείψει χειρὸς φιλικῆς. Δὲν ἠρώτησεν ἐαυτὴν διατί ὁ Δὲ Μαρσάν δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' ἠρώτησε διατί ἦτο μόνη, καὶ ἡ σκέψις αὐτῆ τὴν ἀνησύχει. Εὗρεν εἰσερχομένη τὸν σύζυγόν τῆς εἰς τὴν αἴθουσαν παίζοντα τὸ ζατρίκιον μεθ' ἑνὸς τῶν φίλων· ἐκάθησεν εἰς διάστημα τι, καὶ σχεδὸν ἄκουσασα προσέβλεψε τὸν κόμητα. Ἦκολούθει τὰς κινήσεις τῆς εὐγενεῦς ἐκείνης μορφῆς ἣν εἶδε τοσοῦτω ὠραίαν δεκαοκταέτις ὅτε εἶχε ριφθῆ ἐνώπιον τοῦ ἵππου τῆς. Ὁ Δὲ Μαρσάν ἔχανε καὶ συνεσταλμένα ἔχων τὰ βλέφαρα, δὲν ἀπέδιδεν ἐκφρασίαν εὐχάριστον. Αἰφνης ἐμειδίασεν, ἡ τύχη ἐστράφη πρὸς ἐαυτὸν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔλαμψαν.

— Ἀγαπᾶτε λοιπὸν αὐτὸ τὸ παιγνίδι; ἠρώτησεν ἡ Ἐρμελίνα μειδιῶσα.

— Ὡς τὴν μουσικὴν, διὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα, ἀπήντησεν ὁ κόμης.

Καὶ ἐξηκολούθησε χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν σύζυγόν του.

«Νὰ περνᾷ ἡ ὥρα», ἐπανέλαβε χαμηλοφώνως ἡ Ἐρμελίνα ἐν τῷ δωματίῳ τῆς καθ' ἣν στιγμὴν κατεκλίνετο. Αἱ λέξεις αὗται τῆ ἐμπόδισαν τὸν ὕπνον· «εἶνε ὠραῖος, εἶνε ἀνδρεῖος, ἔλεγε καθ' ἐαυτὴν, μὲ ἀγαπᾷ». Ἐν τούτοις ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε βιαίως, ἠκροᾶτο τὸν ἦχον τοῦ ὠρολογίου, καὶ ἡ μονότονος δόνησις τοῦ ἐκκρεμοῦς τῆ ἦτον ἀφόρητος· ἠγέρθη ὅπως τὸ σταματήσῃ «Τί πράττω; ἠρώτησεν ἐαυτὴν, θ' ἀναχαιτίσω τὴν ὥραν καὶ τὸν χρόνον διαζῶσα τὸ μικρὸν τοῦτο ὠρολόγιον νὰ σιγήσῃ.» Ἐχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς παρεδόθη εἰς σκέψεις μήπω αὐτῆ ἐπελθούσας. Ἐσκέπτετο τὸ παρελθόν, τὸ μέλλον, τὸ ταχὺ τοῦ βίου, ἠρώτα ἐαυτὴν διατί εἴμεθα ἐν τῇ γῆ, τί πράττομεν ἐνταῦθα, τί μᾶς περιμένει· ἐρευνῶσα τὴν καρδίαν τῆς εὗρισκεν ἐκεῖ, ὅτι μίαν ἡμέραν ἔζησεν, ἐκείνην καθ' ἣν ἠσθάνθη ὅτι ἠγάπα· τὸ λοιπὸν τῆ ἐφαίνετο συγκεχυμένον ὄνειρον, συνέχεια ὁμοιομόρφων ἡμερῶν ὡς ἡ κίνησις τοῦ ἐκκρεμοῦς, ἐθῆκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς καὶ ἠσθάνθη ἀκαταμάχητον ἀνάγκην νὰ ζῆ. Νὰ εἶπω ὅτι πάσχω; Ἴσως· προστίμα τὰ βασάνους, καθ' ἣν στιγμὴν ἐθλίβετο, εἶπε καθ' ἐαυτὴν ὅτι ἐξ ἅπαντος ἔπρεπε νὰ μεταβάλλῃ βίον, ἐποιεῖτο ἄπειρα ταξιδίων σχέδια καὶ οὐδεὶς τόπος τῆ ἤρесе. Τί θὰ ἤρχετο νὰ ζητήσῃ; Οἱ ἀνωφελεῖς πόθοι τῆς, ἡ καταλαβοῦσα ταύτην ἀθεβαιότητος, τὴν ἐξέπληξαν, ἐνόμισεν ὅτι πρὸς στιγμὴν ἐμάνη, ἔτρεξεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον νὰ παίξῃ τὴν τριωδίαν τῶν «προσωπιδιοφόρων» ἀλλ' εἰς τοὺς πρώ-

τους ἤχους ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ διέμεινε σκέπτῃ καὶ ἀθυμος.

(ἔπεται συνέχεια)

Ἡ ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Πανηγυρίζουν αὐριο παντοῦ τὰ Θεοφάνεια.
Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα ἀνοίγουν τὰ οὐράνια.

Διαβολοεμμένη ἡ σημερινὴ ἡ νύχτα, μὰ καὶ πρώτη Σάν ἡ γρηαῖς μᾶς λέγουνε σὲ ζηλεμμένη χάρις·
Ἦταν σπαθιά τὸν οὐρανὸν ξεσχίσῃ μὲς' στὰ σκότῃ
Ὅ,τι ζητήσῃ ἀπ' τὸ Θεὸ καθένας θὰ τὸ πάρῃ.

Αἱ! πῶς τὴν ἐπερίμενα τὴν φωτεινὴ νυχτιά!
Μολὶς ἰδῶ ἔσθον οὐρανὸ σάν ἀστραπὴ νὰ φέξῃ
Νὰ τοῦ ζητήσω τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν θερμὴ μου ἀγκαλιά
Νὰ κάμῃ τὴν ἀγάπη μου ἡ Χάρις του νὰ τρέξῃ.

Ἄλλοίμονό μου! ἔβρεθηκα καὶ τώρα γελασμένος,
Ὁ οὐρανὸς εὐρέθηκε βαρεῖα συνεφιασμένος.

Ἐν Πάτραις, 1886.

ΠΕΡ. Γ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΚΣΤΑΣΙΣ

(Κατὰ τὸν ΒΙΚΤΩΡΑ ΟΥΓΓΩ).

Ἦτο ἡ νύξ διάστερος· τὸ κύμα τῆς θαλάσσης
Ἀνήσυχον ἐθραύετο ἐπὶ τῆς παραλίας,
Νέφος οὐδὲν ἐσχίαζε τὰς κυανὰς ἐκτάσεις

Κ' ἐπὶ τῆς τραχημίας
Πλοῦτον οὐδὲν ἐφαίνετο ἐμπαίζον τὴν ὄργην τῆς·
Μόν' ἡ ψυχὴ μου ἐπλεε λιποῦσα τὴν σκηνήν τῆς.

Καὶ ἤκουον· οἱ ποταμοὶ, τὰ δένδρα, αἱ κοιλάδες,
Τὰ ἕσθ' τὰ ὑψαύχενα, αἱ φάραγγες, οἱ λόφοι,
Οἱ βράχοι καὶ τὰ σπήλαια, αἱ κύκλω πεδιάδες,
Οἱ νύκτιοι οἱ ζῆφοι,
Ὅλα ἠρώτων ἐν βοῇ πλητεούσῃ τοὺς αἰθέρας,
Τὰ κύματα τ' ἀφροσ-εφῆ, τοὺς ἀργυροὺς ἀστέρας.

Καὶ οἱ ἀστέρες τ' οὐρανοῦ, παλλόμενα, ἐνθεῖα,
Ἐν οὐρανία, μυστικῇ, ἀπῆντων, συναυλία,
— Δόξα, δόξα τῷ Θεῷ!
Καὶ πέραν φωσφορίζοντα εἰς τὰς ὑγρὰς ἐκτάσεις
Τὰ κύματα συνέψαλλον βαρέως τῆς θαλάσσης
— Δόξα, δόξα τῷ Θεῷ!

Ἐν Πειραιεῖ, Ἰανουαρίῳ 1886

ΑΝΤ. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἰωάννης Πέτας (Σ. Δέ-Βιάζη)—Τὰ Φιλήμματα (Δ. Καραγιάνης)—Ἐστὸν Ἀγγελόμου, μετάφρ. [Ι. Γ. Τσακασιάνης] — Ἀναστασία, διήγημα συνέχ. (Α. Μάτσης). — Ἐρμελίνα, μετάφρασις (Γ. Μάνεσης) — Παραμονὴ τῶν Φώτων (Π. Γ. Ραυτοπούλος). — Ἐκστασις, μετάφρ. [Ἀντ. Θ. Σπηλιωτοπούλος].